

ROMÂNIA

SECȚIA PENALĂ

DOSAR NR. _____

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din data de _____

Instanța constituită din:

-Complet de judecată AJ1-2018:

Președinte - _____

Judecător - _____

-Grefier

- _____

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public – procuror _____ – din cadrul Parchetului de pe lângă _____

Pe rol fiind soluționarea contestației în anulare formulată de către condamnatul _____ împotriva deciziei penale nr. _____ din _____, pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul penal nr. _____.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în conformitate cu dispozițiile art.369 Cod procedură penală, în sensul că toate afirmațiile, întrebările și susținerile celor prezenți, inclusiv cele ale președintelui completului de judecată, au fost înregistrate prin mijloace tehnice audio.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă contestatorul condamnat _____, prin intermediul videoconferinței realizată la locul de deținere al acestuia, respectiv Penitenciarul Codlea, asistat de apărător desemnat din oficiu, avocat _____

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Întrebat fiind, avocat din oficiu _____ învederează instanței faptul că a luat legătura, prin intermediul mijloacelor tehnice specifice videoconferinței, cu contestatorul condamnat _____, aflat în stare de arest preventiv, anterior începerii ședinței de judecată.

Instanța aduce la cunoștința părților faptul că prezenta cauză a fost repusă pe rol pentru a se pune în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție conform dispozițiilor art.475 și următoarele din Codul de procedură penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1.Dispozițiile art. 426 lit. b și art. 431 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează contestația în anulare are competența, în etapa admisibilității în principiu, să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport de o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză?

2.În aplicarea dispozițiilor art. 426 lit. b din Codul de procedură penală, astfel cum au fost interpretate prin decizia nr. 10/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a analizat incidența acestei cauze de încetare în raport de împlinirea termenului de prescripție specială, însă a omis să aibă în vedere natura simplă/extremă a Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, respectiv inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada 26.06.2018-30.05.2022?

Instanța acordă cuvântul cu privire la îndeplinirea condițiilor de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cât și pentru a formula un punct de vedere cu privire la modul de interpretare a chestiunilor de drept invocate.

Apărătorul desemnat din oficiu al contestatorului condamnat _____ învederează instanței faptul că a înțeles perfect încheierea pronunțată de instanță și a discutat cu contestatorul anterior începerii ședinței de judecată, i-a explicat condițiile concrete legate de aplicarea legii și de contextul punerii în discuție acestei chestiuni procedurale, iar contestatorul a arătat că insistă în reiterarea unei noi cererii de suspendare a executării deciziei, chiar dacă instanța s-a pronunțat pe această chestiune, astfel că se vede nevoit să reitereze această cerere de suspendare, deși a

observat și a constatat modalitatea în care instanța s-a pronunțat dar este cererea contestatorului și se vede obligat să o susțină înainte de a discuta efectiv această chestiune pe care instanța a pus-o în discuție.

Arată că contestatorul înțelege să formuleze oral o nouă cerere de suspendare a deciziei prin care a fost condamnat de către _____.

În susținerea cererii, solicită a se avea în vedere că în prezenta cauză _____ a reținut ca și condamnarea contestatorului dispozițiile codului penal vechi prin aplicarea concursului de infracțiuni în condițiile în care ca și lege penală mai favorabilă este evident că în raport de cele două decizii ale Curții Constituționale din 2018 și până în 2022 vorbim despre o perioadă de vid legislativ. În acest dosar faptele datează din 2011, mai concret ultimul act material este din 25 august 2011, prin urmare dacă am vorbi despre un termen de prescripție general acesta ar fi expirat în anul 2015 iar dacă vorbim despre un termen de prescripție special acesta s-a împlinit înainte de pronunțarea deciziei _____, respectiv în 25 august 2021.

Prin urmare, din punctul de vedere al apărării sunt suficiente elemente în raport de care decizia prin care contestatorul a fost condamnat prezintă elemente de nelegalitate, necesitatea întrebării Înaltei Curți de Casație și Justiție sau nu cu privire la aspectele ce suscită interes în prezenta cauză nu este de natură să conducă la soluționarea cauzei. Din punctul lor de vedere prin decizia nr.265 s-a stabilit de către Curtea Constituțională ce reprezintă instituția prescripției, că nu reprezintă instituția autonomă față de celelalte instituții de drept penal iar modalitatea în care este reglementat cursul prescripției poate fi cercetat chiar în cadrul contestației în anulare, prin urmare sunt suficiente motive pentru admiterea unei cereri de suspendare.

Instanța pune în vedere apărătorului desemnat din oficiu al contestatorului și reprezentantului Ministerului Public să pună concluzii cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, pe fondul chestiunii de drept a cărei dezlegare se pune în discuție și cu privire la suspendarea cauzei până la soluționarea chestiunilor de drept în cazul în care urmează să fie admisă această cerere și să fie sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție. De asemenea, părțile vor pune concluzii și cu privire la noua cerere de suspendare a executării hotărârii a cărei anulare se solicită, instanța urmând a se pronunța asupra acesteia după deliberare.

Apărătorul desemnat din oficiu al contestatorului condamnat _____, având cuvântul, arată că într-adevăr decizia HP 10/2017 stabilește faptul că o cauză de încetare a procesului penal care a fost discutată nu mai poate fi pusă în discuție într-o contestație în anulare, însă această decizie nu cuprinde alte elemente în raport de care instanțele ar putea interpreta o astfel de chestiune. Mandatul pe care contestatorul i l-a încredințat este de a solicita respingerea acestei cereri de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție. La nivelul Curții de Apel București există o divergență de opinie, sunt complete care sesizează pe apel sau pe contestații în anulare Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea asupra acestor chestiuni și sunt complete care nu sesizează cu privire la aceste chestiuni. Apreciază că aspectele din prezenta cauză sunt suficient de clare nu se poate susține că decizia HP 10/2017 împiedică discutarea aspectelor invocate în contestația în anulare din următoarele considerente: instanța de apel a avut în vedere condamnarea pe vechiul cod penal, prin urmare toate aspectele de stabilire a legii penale mai favorabile au fost avute în vedere strict în raport de vechiul cod penal. Instanța a avut în vedere faptul că inculpatul are mai multe condamnări din alte dosare și pe concursul de infracțiuni s-ar aplica o pedeapsă mai mică pe vechiul cod penal, însă din toate elementele din prezenta cauză rezultă faptul că vorbim despre o urmărire penală care a durat aproximativ 8 ani de zile. Faptele au fost săvârșite în 2011, iar inculpatul a fost trimis în judecată în 2019, deci vorbim despre o perioadă foarte mare în care nu au existat cauze de suspendare sau de întrerupere a executării pedepsei, prin urmare se poate discuta chiar de termenul general de prescripție pentru că în fața Curții de Apel s-a discutat despre termenul de prescripție special și nu au invocat termenul de prescripție general și atunci Curtea de Apel s-a pronunțat strict raportat la decretele pronunțate de către președintele României. Cauzele care reglementează întreruperea termenului de prescripție determină aplicarea art.5 din Codul penal ca și lege penală mai favorabilă și nu se poate susține că acestea reprezintă dispoziții procesuale de aplicare imediată pentru că în aceste condiții contestația condamnatului ar trebui respinsă de plano. Solicită respingerea acestei chestiuni chiar dacă a fost invocată din oficiu, în acest sens face referire la ultimele decizii pronunțate de Curtea de Apel București prin care s-a

pronunțat pe aceste chestiuni și a apreciat că în anumite situații în funcție de probatoriul din cauză nu este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție. Având în vedere cele discutate cu inculpatul solicită suspendarea executării deciziei penale.

Reprezentantul Ministerului Public arată că în ceea ce privește sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.475 și următoarele Cod procedură penală. Este clar că sunt chestiuni controversate cu privire la care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată în ultima perioadă de către instanțele din țară, apreciază că este oportun și necesar sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea judecătii în prezenta cauză și se impune clarificarea chestiunilor de drept care au fost ridicate de către Curtea de Apel Brașov și se raliază punctului de vedere exprimat de această instanță.

În ceea ce privește o nouă cerere de suspendare a executării în cadrul unei noi contestații în anulare apreciază că aceasta este inadmisibilă la acest moment procesual având în vedere că instanța prin încheierea din 14 iulie 2022 s-a pronunțat deja cu privire la suspendarea executării sentinței penale, respectiv a respins această solicitare a contestatorului și față de faptul că sunt înveredate în susținerea acestei cereri aceleași motive care au fost reiterate și la termenul de judecată la care a făcut vorbire.

Contestatorul condamnat _____ având ultimul cuvânt arată că își însușește concluziile puse de către apărătorul său. Solicită pentru a se urgenta rezolvarea acestei situații și să nu se dispună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție având în vedere că lucrurile sunt clare. A se avea în vedere că atât instanța de fond cât și pe perioada cercetării penale s-a aplicat legea nouă ca fiind legea mai favorabilă, ori Curtea de Apel Brașov a reținut ca lege penală mai favorabilă codul penal vechi față de concursul de infracțiuni și faptul că s-a omis să se discute despre prescripția generală. La acel moment și acum consideră că termenul de prescripție specială era îndeplinit conform legii penale noi având în vedere că au trecut 10 ani de la săvârșirea faptei, Curtea de Apel Brașov a considerat că la cei 10 ani de prescripție specială trebuie aplicate cele două luni de decret. Dacă nu s-ar fi omis să se ia în discuție prescripția generală, legea mai favorabilă ar fi fost codul penal nou. Apreciază că lucrurile sunt clare în ceea ce privește situația de la momentul judecătii.

În ceea ce privește cererea de suspendare a hotărârii atacate solicită admiterea chiar dacă a fost respinsă prima dată având în vedere faptul că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție duce la o prelungire a termenului în care el ar putea să fie în libertate, nu există niciun motiv care să ducă la concluzia că nu va respecta condițiile care vor fi impuse de către instanță având în vedere că vorbim de fapte săvârșite în anul 2011 și de atunci nu a mai săvârșit nicio infracțiune și a executat deja cele două treimi din pedeapsă. De asemenea, solicită a se avea în vedere și faptul că Curtea de Apel Alba Iulia a constatat prescripția și în ultimul dosar pe care îl avea pe rol din 2009, deci în acest moment nu mai are dosare pe rol, nu mai are probleme juridice, de la momentul liberării condiționate din 2018 și-a văzut de treabă, are un serviciu stabil, are familie și nu este nici un motiv pentru care să nu fie pus în libertate în acest moment. În situația în care se apreciază că trebuie sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție atunci solicită a se avea în vedere și solicitarea lui, respectiv suspendarea deciziei astfel încât perioada în care are de așteptat până vine soluția de la Înalta Curte de Casație și Justiție să nu mai fie încarcerat.

A se avea în vedere că încă de la momentul întocmirii primului rechizitoriu era îndeplinit termenul de prescripție inclusiv la momentul primei condamnări cu atât mai mult la momentul condamnării definitive. Este adevărat că s-a omis a se pune în discuție acest aspect al prescripției speciale, se susține că s-a analizat prescripția dar nu s-a analizat prescripția generală și speră în îndreptarea acelei greșeli și ca urmare să fie pus în libertate.

Instanța, reține cauza spre soluționare atât în ceea ce privește cererea de suspendare a executării sentinței penale nr. _____ a _____, definitivă prin decizia penală nr. _____ din _____ cât și în ceea ce privește sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

CURTEA:

Deliberând cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, reține următoarele:

A. Obiectul cauzei

I. Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 28.04.2022, astfel cum a fost precizată la termenul din 9.06.2022, persoana condamnată ____ a formulat contestație în anulare împotriva deciziei penale nr. ____ din 28.10.2021, pronunțată de ____ în soluționarea apelului formulat împotriva sentinței penale nr. ____ a ____, pronunțată în dosarul nr. ____.

În motivare, contestatorul a apreciat ca fiind incident cazul de contestație în anulare prevăzut de dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, susținând că a fost condamnat deși la dosar existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal, datorită împlinirii termenului de prescripție specială prevăzut de art. 154 alin. 4 din Codul penal.

În dezbateri, apărarea a invocat împlinirea termenului general de prescripție având în vedere considerentele deciziilor Curții Constituționale 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, respectiv inexistența unor cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada 2018-2022, astfel încât s-a solicitat să se constate că termenul general de prescripție era împlinit la data la care s-a pronunțat hotărârea de condamnare a cărei anulare se solicită.

II. Prin sentința penală nr. 453 din data de 19 martie 2021, pronunțată în dosarul nr. ____, ____, în baza art. 396 alin. (1) și (2) Cod procedură penală, rap. la art. 244 alin. (1), cu aplicarea art. 35 alin. 1 (34 de acte materiale) și art. 5 Cod penal, l-a condamnat pe inculpatul ____ la pedeapsa principală de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune în formă continuată (faptă din perioada iulie-septembrie 2011).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal, i s-a interzis inculpatului ca pedeapsă complementară exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g), pe o perioadă de 4 ani. În baza art. 65 alin. 1 Cod penal i s-a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g).

S-a constatat că infracțiunea pentru care inculpatul a fost condamnat în prezenta cauză a fost concurentă cu infracțiunile pentru care inculpatul a fost condamnat prin următoarele sentințe: sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală ____ a ____; sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală ____ a ____; sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală ____ a ____; sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală ____ a ____; sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală ____ a ____; sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală ____ a ____; sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală ____ a ____.

S-a descontopit pedeapsa rezultantă principală de 7 ani închisoare, pedeapsa accesorie rezultantă și pedeapsa complementară rezultantă, aplicate prin sentința penală nr. ____ a ____, definitivă la 26.03.2018, pronunțată în dosarul nr. ____ și s-au repus în individualitatea lor pedepsele dispuse în sentințele menționate mai sus, ce au fost detaliate pe larg în dispozitivul sentinței instanței de fond, făcându-se mențiune de restul de 391 zile închisoare rămas neexecutat din executarea sentinței nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală nr. ____ a ____.

A fost menținută revocarea liberării condiționate acordată prin sentința penală nr. ____ a ____, revocare dispusă prin sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală ____ a ____.

În baza art. 40, 38 alin. 1 Cod penal raportat la art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, prima instanță a contopit pedeapsa principală aplicată în prezenta cauză cu pedepsele principale menționate anterior și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse concurente (o treime din 34 de ani și 4 luni), respectiv un spor de 11 ani, 5 luni și 10 zile, inculpatul executând pedeapsa principală rezultantă de 15 ani, 5 luni și 10 zile închisoare.

În baza art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal, i s-a aplicat inculpatului, pe lângă pedeapsa principală rezultantă, pedeapsa complementară rezultantă constând în interzicerea exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g), pe o perioadă de 4 ani. În baza art. 45 alin. (5) rap. la alin. (3) lit. a) Cod penal, i s-a aplicat inculpatului, pe lângă pedeapsa principală rezultantă, pedeapsa accesorie rezultantă.

Instanța de fond a constatat că infracțiunile concurente de mai sus au fost săvârșite în stare de recidivă postcondamnatorie prin raportare la infracțiunile la care inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală nr. ____ a ____, sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală nr. ____ a ____, sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală nr. ____ a ____ și sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală nr. ____ a ____, contopite prin sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală nr. ____ a ____.

În baza art. 43 alin. (2) Cod penal, s-a adăugat restul rămas neexecutat de 391 zile închisoare din executarea sentinței nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală nr. ____ a ____ la pedeapsa rezultantă a concursului de infracțiuni de 15 ani, 5 luni și 10 zile închisoare, inculpatul executând efectiv pedeapsa principală rezultantă de 15 ani, 5 luni și 401 zile.

În baza art. 45 alin. (3) lit. b) Cod penal, a fost aplicată pe lângă pedeapsa principală rezultantă pedeapsa complementară rezultantă constând în interzicerea exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g), pe o perioadă de 4 ani. În baza art. 45 alin. (5) Cod penal rap. la art. 45 alin. (3) lit. b) Cod penal, a fost aplicată pe lângă pedeapsa principală rezultantă pedeapsa accesorie rezultantă constând în interzicerea exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g) Cod penal.

În baza art. 404 alin. 4 lit. a Cod procedură penală raportat la art. 40 alin. (3) și art. 72 alin. 1 Cod penal, s-au dedus din pedeapsa rezultantă a închisorii următoarele perioade: de la 28.12.2006 la 14.05.2007, de la 21.02.2013 la 22.03.2013, de la 06.06.2013 la 10.06.2013, de la 13.06.2013 la 15.11.2016, de la 18.01.2018 la 11.09.2018 inclusiv și 252 zile considerate ca executate în baza Legii nr. 169/2017.

În baza art. 45 alin. (4) Cod penal, s-a dedus din durata pedepsei complementare rezultante de 4 ani de mai sus, perioada de la 16.06.2020 la zi.

În baza art. 105 alin. (1) Cod penal, instanța de fond a anulat liberarea condiționată dispusă prin sentința penală nr. ____ a ____ și liberarea condiționată dispusă prin sentința penală nr. ____ a ____ și a dispus executarea pedepsei rezultante de mai sus.

În ceea ce privește latura civilă, instanța de fond a soluționat acțiunile civile formulate în cauză potrivit dispozitivului.

III. Prin decizia penală nr. ____ din data de ____, pronunțată de ____:

În baza art. 395 alin. 1 Cod procedură penală, s-a respins cererea formulată de inculpatul ____ de repunere pe rol a cauzei.

În baza art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, s-a respins cererea inculpatului ____ de schimbare a încadrării juridice dată faptei prin actul de sesizare, din infracțiunea de înșelăciune prev. de art. 244 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, art. 41 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal în infracțiunea prev. de art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal vechi, art. 37 lit. b Cod penal vechi și art. 5 Cod penal.

În baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, a fost admis apelul declarat de inculpatul ____ împotriva sentinței penale nr. ____ din data de ____ a ____, pronunțată în dosarul nr. ____ (cu omisiunea vădită înlăturată conform încheierii din data de 19.04.2021), care a fost desființată sub aspectul modalității de stabilire a legii penale mai favorabile, al pedepselor principale, complementare și accesorii aplicate inculpatului pentru infracțiunea de înșelăciune, procedeul contopirii și al cuantumului pedepsei rezultante.

În baza art. 215 alin. 1, 3, 4 și 5 Cod penal vechi cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal vechi (34 de acte materiale), art. 37 lit. a Cod penal vechi, art. 74 alin. 2, art. 76 alin. 2 Cod penal vechi și art. 5 Cod penal, inculpatul ____ a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza II, lit. b și lit. c Cod penal vechi, pe o durată de 4 ani (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercitiul autorității de stat și dreptul de a fi administrator sau persoană împuternicită în cadrul societăților comerciale), pentru comiterea infracțiunii de înșelăciune în formă continuată.

În baza art. 71 Cod penal vechi, s-a dispus aplicarea pedepsei accesorii constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza II, lit. b și lit. c Cod penal vechi (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice, dreptul de a ocupa o

funcție implicând exercițiul autorității de stat și dreptul de a fi administrator sau persoană împuternicită în cadrul societăților comerciale).

Au fost menținute dispozițiile privind descontopirea pedepsei rezultante principale de 7 ani închisoare, a pedepsei accesorii rezultante și a pedepsei complementare rezultante, aplicate prin sentința penală nr. ____ a ____, definitivă la 26.03.2018, pronunțată în dosarul nr. ____ și soluția referitoare la liberarea condiționată dispusă prin sentința penală nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală ____ a ____.

În baza art. 36 Cod penal vechi raportat la art. 34 alin. 1 lit. b Cod penal vechi și art. 61 alin. 1 Cod penal vechi, s-a contopit pedeapsa principală aplicată prin prezenta sentință cu pedepsele principale repuse în individualitatea lor în urma descontopirii pedepsei rezultante de 7 ani închisoare aplicate prin Sentința penală nr. ____ a ____, și cu restul de 391 de zile închisoare rămas de executat din sentința nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală nr. ____ a ____ și s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de 4 ani închisoare, pedeapsa principală rezultantă fiind astfel de 8 ani închisoare.

În baza art. 36 Cod penal vechi raportat la art. 35 alin. 3 Cod penal vechi, i s-au interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza II, lit. b și lit. c Cod penal vechi, pe o durată de 4 ani (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat și dreptul de a fi administrator sau persoană împuternicită în cadrul societăților comerciale).

În baza art. 71 Cod penal vechi, s-a aplicat pedeapsa accesorie constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza II, lit. b și lit. c Cod penal vechi (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat și dreptul de a fi administrator sau persoană împuternicită în cadrul societăților comerciale).

S-a reținut ca temei al deducerii din pedeapsa rezultantă de 8 ani închisoare a perioadelor executate de inculpat din pedepsele aplicate anterior, dispozițiile art. 36 alin. 3 Cod penal vechi raportat la art. 88 alin. 1 Cod penal vechi, în loc de art. 40 alin. 3 și art. 72 alin. 1 Cod penal.

Au fost înlăturată aplicarea dispozițiilor art. 45 alin. 4 Cod penal și art. 105 alin. 1 Cod penal.

S-au menținut celelalte dispoziții ale hotărârii atacate.

În ceea ce privește cauza de încetare a procesului penal privind prescripția răspunderii penale, ce face obiectul prezentei contestații în anulare, prin decizia contestată au fost reținute următoarele:

„Trebuie verificată cu prioritate prescripția răspunderii penale, invocată de inculpat, prin avocat ales, prin raportare la dispozițiile art. 154 alin. 1 lit. d Cod penal și art. 155 alin. 4 Cod penal, având în vedere că în baza prevederilor art. 18 Cod procedură penală, întregat fiind de instanța de apel, inculpatul nu a cerut continuarea procesului penal în cazul constatării intervenirii prescripției speciale.

Inculpatul a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunii de înșelăciune în formă continuată prev. de art. 244 alin. 1 Cod penal raportat la art. 34 Cod penal și art. 5 Cod penal. Față de maximul special de 3 ani al pedepsei închisorii prevăzute de textul legal, raportat la dispozițiile art. 154 alin. 1 lit. d Cod penal, răspunderea penală a inculpatului se prescrie în 5 ani de la data comiterii faptei. Însă, în cadrul procesului penal, fiind îndeplinite mai multe acte de procedură care trebuiau și au și fost comunicate inculpatului, cursul termenului de prescripție s-a întrerupt, devenind astfel incidente prevederile art. 155 alin. 4 Cod penal conform cărora termenul de 5 ani prevăzut la art. 154 alin. 1 lit. d Cod penal se socotește ca fiind împlinit, în momentul în care a fost depășit cu încă o dată. Cu alte cuvinte, inculpatul nu mai poate fi tras la răspundere penală după trecerea unui termen de 10 ani de la data comiterii faptei.

La calculul termenului de prescripție mai trebuie avut în vedere și faptul că în perioada martie – mai 2020, pe teritoriul României s-a instituit starea de urgență, din cauza pandemiei generate de noul coronavirus Covid-19. Prin art. 41 din Decretul Președintelui României nr. 195/2020 și art. 62 din Decretul prezidențial nr. 240/2020, pe toată perioada stării de urgență s-a dispus suspendarea cursului prescripției, ceea ce a condus la prelungirea cu 2 luni a termenelor de prescripție care au început să curgă anterior instituirii stării de urgență.

Obiectul cauzei îl constituie judecarea inculpatului pentru comiterea unei infracțiuni în formă continuată, faptă în cazul căreia, potrivit art. 154 alin. 2 Cod penal, termenul de prescripție începe să curgă de la data săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni. Mai trebuie avut în vedere că infracțiunea care face obiectul judecății – infracțiunea de înșelăciune, implică producerea unui prejudiciu, motiv pentru care data la care începe să curgă termenul de prescripție specială coincide cu data apariției pagubei cauzate de ultimul act material. În acel moment sunt întrunite toate condițiile cerute de norma de incriminare pentru existența infracțiunii, anterior producerii pagubei existând doar infracțiunea de înșelăciune, în faza tentativei.

În concret, din actele dosarului rezultă că infracțiunea de înșelăciune în formă continuată reținută în sarcina inculpatului ____s-a epuizat în data de 09.09.2011, data la care a fost refuzată la plată fila CEC seria ____ nr. ____, emisă în data de 25.08.2011 de ____și girată în aceeași zi către partea civilă _____. În consecință, în concordanță cu dispozițiile legale invocate mai sus, văzând și prevederile art. 186 alin. 1 Cod penal privind calculul timpului, termenul de prescripție de 10 ani, prelungit cu două luni în baza decretelor prezidențiale emise în 2020, a început să curgă în data de 09.09.2011 și se va împlini în data de 08.11.2021, motiv pentru care este neîntemeiată solicitarea inculpatului de a se dispune încetarea procesului penal față de acesta în baza art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală.

Fapta inculpatului nu este prescrisă nici potrivit dispozițiilor Codului penal anterior, având în vedere că prin prisma deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014 nu se pot combina prevederile din legile succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile. În aceste condiții termenul de prescripție conform legii penale anterioare se calculează prin raportare la pedeapsa prevăzută în Codul penal anterior (10 – 20 de ani închisoare). Față de maximul special al pedepsei, potrivit art. 122 alin. 1 lit. a din Codul penal anterior, termenul de prescripție este de 15 ani care, conform art. 124 din același cod, se consideră împlinit oricâte întreruperi ar interveni, dacă este depășit cu încă jumătate. Astfel, conform legii penale vechi, răspunderea penală pentru fapta reținută în sarcina inculpatului s-ar prescrie după trecerea unui termen de 22 de ani și 6 luni, la care se adaugă încă 2 luni conform decretelor Președintelui României menționate mai sus, deci în data de 08.05.2034.”

În ceea ce privește legea penală mai favorabilă, instanța de apel a apreciat că în aplicarea art. 5 din Codul penal se impune a se reține în favoarea inculpatului ____dispozițiile Codului penal din 1969 ca fiind legea penală mai favorabilă, având în vedere regimul sancționator aplicabil în cazul revocării liberării condiționate potrivit legilor succesive, precum și dispozițiile art. 74 alin. (2) Cod penal din 1969 privind circumstanțele atenuante, ținând seama de durata deosebit de mare a procesului penal, evaluare care a avut ca efect coborârea pedepselor sub minimul special prevăzut de lege.

B. Expunerea pe scurt a chestiunii de drept

La termenul de judecată din 26.07.2022, Curtea a pus în discuție, din oficiu, sesizarea Înaltei Curți Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Dispozițiile art. 426 lit. b și art. 431 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează contestația în anulare are competența, în etapa admisibilității în principiu, să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport de o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză?

2. În aplicarea dispozițiilor art. 426 lit. b din Codul de procedură penală, astfel cum au fost interpretate prin decizia nr. 10/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a analizat incidența acestei cauze de încetare în raport de împlinirea termenului de prescripție specială, însă a omis să aibă în vedere natura simplă/extremă a Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, respectiv inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada 26.06.2018-30.05.2022?

C. Examenul de admisibilitate a sesizării

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală: "Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată."

Din cuprinsul prevederilor legale care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

- chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecății, în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

- chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele;

- chestiunea de drept pusă în discuție să fie una veritabilă, dificilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

- chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Examinând îndeplinirea acestor condiții, Curtea apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de lege privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

Astfel, în analiza primei condiții, se reține că aceasta este pe deplin îndeplinită, Curtea fiind investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv cu soluționarea unei contestații în anulare formulată împotriva deciziei penale nr. ____ din ____, pronunțată de ____ în dosarul nr. ____.

Și cea de-a doua condiție enunțată este îndeplinită, întrucât chestiunea de drept pentru a cărei lămurire a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii. În ceea ce privește cea de-a doua chestiune de drept invocată, Curtea reține că o întrebare similară face obiectul unei sesizări prelabile în materie penală, respectiv dosarul nr. ____, înregistrat pe rolul ____ la data de 1.07.2022, sesizarea fiind conexată la dosarul nr. ____ cu termen de judecată la ____.

Referitor la chestiunile de drept care fac obiectul sesizării, acestea sunt de natură a da naștere, în mod previzibil, unor interpretări judiciare diferite, astfel încât intervenția instanței supreme este una legitimă.

În continuare, Curtea constată existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, având în vedere că, în cadrul etapei inițiale de verificare filtru a admisibilității în principiu a contestației în anulare, în baza art. 431 C.proc.pen., se verifică toate aspectele care *pot conduce direct* în etapa a doua a contestației în anulare, prev. de art. 432 C.proc.pen., în care, instanța, găsind contestația întemeiată, desființează prin decizie hotărârea a cărei anulare se cere și procedează fie de îndată, fie acordând un termen, după caz, la rejudecarea apelului sau la rejudecarea cauzei după desființare.

Astfel, în cadrul verificării filtru a admisibilității în principiu trebuie analizat dacă a fost invocat un caz de contestație în anulare prev. de art. 426 C.proc.pen., nu doar în sensul precizării sale formale prin indicarea textului de lege aferent, ci și prin verificarea corespondenței între conținutul cazului de contestație indicat și baza factuală invocată, precum și invocarea unor dovezi în sprijinul căii extraordinare de atac exercitate.

Prin urmare, invocarea unui caz de contestație nu este suficientă pentru ca această cale de atac să fie declarată admisibilă. Codul de procedură penală impune examinarea existenței unui probatoriu (dacă în sprijinul contestației s-au depus ori s-au invocat dovezi care sunt la dosar) care

să determine dacă faptul juridic susținut de motivul de contestație există în dosar, respectiv dacă situația de fapt avută în vedere de legiuitor în reglementarea cazurilor de contestație în anulare nu este absentă din respectiva cauză ori dacă cele susținute de contestator în drept nu sunt străine cauzei în fapt. Instanța nu poate analiza temeinicia susținerilor contestatorilor (dacă interpretarea dată faptului juridic, prezent în dosar și care se încadrează într-un caz de contestație, este corectă), dar este obligată de lege să analizeze dacă există premisele situației juridice avută în vedere de legiuitor în reglementarea contestației în anulare, altfel spus să verifice dacă nu se constată elemente de fapt care să excludă/să nege premisele situației juridice din cazul de contestație. Examinarea admisibilității în principiu presupune deci *verificarea atât a invocării unui caz de contestație dintre cele prevăzute de lege, cât și a concordanței dintre cazul de contestație invocat și existența unui fapt juridic de natură să facă să fie îndeplinite formal condițiile prevăzute în cazul de contestație*. Atunci când nu este îndeplinită una dintre cerințele de a căror îndeplinire cumulativă este condiționată admiterea în principiu, contestația în anulare va fi respinsă ca inadmisibilă

În același sens este și jurisprudența instanței supreme, aceasta subliniind că declararea unui caz de contestație în anulare ca admisibil în principiu nu presupune doar invocarea motivului prevăzut de art. 426 C.proc.pen. de către partea interesată. Un caz de contestație în anulare susținut formal, fără să fie însoțit de o motivare de natură să dezvolte ipoteza prevăzută de lege în art. 426 C.proc.pen., sau un caz de contestație în anulare susținut formal, în sensul că motivarea sa contrazice sau excede ipoteza reglementată de art. 426 C.proc.pen., nu este admisibil. Pentru a se putea trece la analiza temeiniciei contestației în anulare, faza admisibilității în principiu presupune ca partea interesată să indice un motiv dintre cele prevăzute de lege și să susțină cu argumente de drept și de fapt temeiul invocat. În lipsa invocării unor argumente consecvente cu temeiul de drept prevăzut de art. 426 C.proc.pen., nu există situația premisă pentru a se trece la admisibilitatea în principiu. Dacă partea însăși nu își susține cu argumente temeiul pentru care ar trebui admisă contestația în anulare și înlăturată autoritatea de lucru judecat, nu există rațiune pentru care instanța să treacă de admisibilitatea în principiu și să discute temeinicia criticilor formulate cu privire la o hotărâre definitivă (*I.C.C.J., secția penală, decizia nr. 74 din 1 martie 2016*).

Curtea reține că în prezenta cauză s-a invocat incidența unei cauze de încetare a procesului penal care vizează infracțiuni prevăzute de Codul penal în vigoare, respectiv împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale potrivit art. 154 din Codul penal, însă prin decizia penală contestată în prezenta procedură s-a reținut că legea penală mai favorabilă este Codul penal din 1969, soluția de condamnare fiind pronunțată potrivit acestor dispoziții. Prin urmare, din perspectiva deciziilor ferme prin care Curtea Constituțională a decis că legea mai favorabilă se aplică în mod global, interzicând combinarea dispozițiilor de favoare din legi succesive, este exclusă incidența unei cauze de încetare care își produce efectele cu privire la infracțiuni prevăzute de Codul penal în vigoare asupra unei condamnări în care instanța a apreciat că legea veche (Codul penal din 1969) este mai favorabilă. În aceste condiții, Curtea apreciază că se impune a se lămuri dacă instanța care soluționează contestația în anulare are competența, în etapa admisibilității în principiu, să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport de o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză.

De asemenea, Curtea reține că instanța de apel a analizat susținerile contestatorului privind împlinirea termenului de prescripție specială a răspunderii penale, însă în prezenta contestație se solicită să se constate că la data condamnării definitive era împlinit termenul de prescripție generală în raport de efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, astfel că se impune a se lămuri în ce măsură este aplicabilă în prezenta cauză decizia nr. 10/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin care s-a statuat că "în interpretarea dispozițiilor art. 426 lit.b din Codul de procedură penală, instanța care soluționează contestația în anulare nu poate reanaliza o cauză de încetare a procesului penal, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența cauzei de încetare a procesului penal".

În consecință, problemele de drept invocate sunt determinante în ceea ce privește soluționarea pe fond a cauzei, în sensul că dezlegarea de principiu asupra chestiunilor de drept ce fac obiectul întrebărilor prealabile este de natură a produce un efect concret în cauza de față.

Față de aceste considerente, Curtea constată îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de lege pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, motiv pentru care va dispune în acest sens.

D. Punctele de vedere exprimate cu ocazia dezbatărilor cu privire la chestiunile de drept a căror dezlegare se solicită

Contestatorul condamnat a apreciat că problemele de drept invocate nu reprezintă veritabile chestiuni de drept, nefiind necesară intervenția instanței supreme. Cu privire la prima chestiune de drept invocată, apărarea a susținut în esență că este posibilă reanalizarea legii penale mai favorabile în raport de cazul de contestație în anulare invocat, având în vedere că lipsa unor cauze de întrerupere a termenului de prescripție în perioada 2018-2022, în raport de efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, determină aplicarea art. 5 din Codul penal. În ceea ce privește a doua chestiune de drept invocată, apărarea a susținut că decizia nr. 10/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nu împiedică discutarea aspectelor invocate în cuprinsul contestației în anulare din următoarele considerente: instanța de apel a avut în vedere condamnarea potrivit Codului penal vechi, prin urmare toate aspectele de stabilire a legii penale mai favorabile au fost avute în vedere în raport de aceste dispoziții; instanța de apel a analizat doar împlinirea termenului de prescripție special, nefiind analizată împlinirea termenului de prescripție generală.

Reprezentantul Ministerului Public apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală pentru a se putea dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. S-a apreciat că problemele de drept invocate sunt controversate, instanța supremă fiind sesizată în ultima perioadă de mai multe instanțe de judecată, astfel că se impune clarificarea chestiunilor de drept care au fost ridicate de către Curtea de Apel Brașov și se raliază punctului de vedere exprimat de această instanță.

E. Punctul de vedere al instanței

1. Cu privire la prima chestiune de drept invocată, care vizează interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b și art. 431 din Codul de procedură penală pentru a se stabili dacă instanța care soluționează contestația în anulare are competența, în etapa admisibilității în principiu, să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport de o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză, Curtea reține următoarele:

Contestația în anulare este calea extraordinară de atac care poate fi exercitată *în cazurile strict și limitativ prevăzute de lege*, în scopul anulării unei hotărâri definitive pronunțate cu încălcarea normelor procesual penale, fiind o cale de atac de *retractare*, instanța care a pronunțat hotărârea cu încălcarea legii anulând hotărârea în scopul înlăturării *erorilor de procedură (error in procedendo)*.

Prin reglementarea strictă a erorilor de procedură care pot justifica exercitarea contestației în anulare se urmărește, pe de o parte, respectarea *autorității de lucru judecat* a hotărârii definitive, iar, pe de altă parte, respectarea *principiului securității raporturilor juridice* stabilite prin hotărâri definitive (principiu care interzice rejudecarea unor aspecte avute deja în vedere de instanțele de judecată).

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în cauza *Mitrea c. României (hotărârea din 29 iulie 2008, parag. 24)* că securitatea juridică implică respectul pentru principiul *res iudicata* (...), care constituie principiul caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești. Acest principiu subliniază că nicio parte nu poate solicita revizuirea unei hotărâri definitive și obligatorii doar pentru a obține o nouă rejudecare a cauzei. Puterea de revizuire a instanțelor superioare ar trebui utilizată pentru a corecta erorile judiciare, și nu pentru a se ajunge la o nouă examinare a

cauzei. Revizuirea nu ar trebui tratată ca un apel deghezizat, iar simpla posibilitate de a exista două puncte de vedere asupra unei probleme nu este un temei pentru reexaminare. O îndepărtare de la acest principiu este justificată doar când devine necesară ca urmare a unor circumstanțe având un caracter substanțial și obligatoriu.

În ceea ce privește admisibilitatea în principiu a contestației în anulare, astfel cum s-a reținut mai sus, în cadrul verificării îndeplinirii condițiilor prev. de art. 431 din Codul de procedură penală trebuie analizat dacă a fost invocat un caz de contestație în anulare prev. de art. 426 C.proc.pen., nu doar în sensul precizării sale formale prin indicarea textului de lege aferent, ci și prin verificarea corespondenței între conținutul cazului de contestație indicat și baza factuală invocată întrucât un caz de contestație în anulare susținut formal, fără să fie însoțit de o motivare de natură să dezvolte ipoteza prevăzută de lege în art. 426 C.proc.pen., sau un caz de contestație în anulare susținut formal, în sensul că motivarea sa contrazice sau excede ipoteza reglementată de art. 426 C.proc.pen., nu este admisibil.

În lumina acestor considerente, se impune a se lămuri dacă dispozițiile art. 426 lit. b din Codul de procedură penală pot fi interpretate în sensul că instanța care judecă contestația în anulare are competența, în etapa admisibilității în principiu, să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, este mai favorabilă, în situația în care se invocă existența unor probe privind incidența unei cauze de încetare a procesului penal care își produce efectele doar cu privire la una dintre legile succesive, care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă prin hotărârea definitivă care face obiectul acestei căi extraordinare de atac.

Chestiunea de drept invocată prezintă relevanță întrucât prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 372 din 20 mai 2014, Curtea Constituțională, sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 Cod penal, a reținut că determinarea legii penale mai favorabile se realizează în urma unei evaluări globale a normelor incidente, interzicând combinarea dispozițiilor de favoare din legi succesive. Prin urmare, contestația în anulare în care se invocă o astfel de situație este inadmisibilă în cazul în care în prezenta procedură nu se poate reanaliza legea penală mai favorabilă, fiind exclusă incidența unei cauze de încetare a procesului penal care își produce efectele cu privire la o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă prin hotărârea definitivă.

Curtea reține că problema de drept a cărei dezlegare se solicită este de natură a da naștere, în mod previzibil, unor interpretări judiciare diferite, având în vedere că pe rolul instanțelor de judecată au fost înregistrate mai multe contestații în anulare întemeiate pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal, respectiv împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale potrivit dispozițiilor art. 154 din Codul penal.

În urma consultării practicii judiciare relevante s-a constatat că punctele de vedere nu sunt unitare în ceea ce privește contestațiile în anulare (întemeiate pe aceste decizii ale Curții Constituționale) formulate împotriva hotărârilor penale definitive prin care s-a reținut că legea penală mai favorabilă este Codul penal din 1969, fiind identificate două orientări:.

Într-o primă orientare, s-a considerat ca fiind admisibilă contestația în anulare întemeiată pe dispozițiile art. 426 lit. b din Codul de procedură penală și în cazul condamnărilor definitive cu privire la infracțiuni prevăzute de Codul penal din 1969 (încheierea din data de 20.07.2022, pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosarul nr. 419/39/2022; încheierea din 14.07.2022, pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosarul nr. 433/39/2022).

În cea de-a doua orientare s-a considerat că nu sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea în principiu a unei astfel de contestații în anulare întrucât dispozițiile art. 426 lit. b) Cod procedură penală nu pot fi invocate pentru a se obține schimbarea soluției pronunțate cu autoritate de lucru judecat în hotărârea definitivă cu privire la legea penală mai favorabilă (decizia penală nr. 351/A/2022 din 22.06.2022, pronunțată de Curtea de Apel Oradea în dosarul nr. 278/35/2022; decizia penală nr. 394/A/2022 din 4.07.2022, pronunțată de Curtea de Apel Oradea în dosarul nr. 305/35/2022; decizia penală nr. 399/A/2022 din 11.07.2022, pronunțată de Curtea de Apel Oradea în dosarul nr. 319/35/2022).

În argumentarea acestei interpretări, instanțele au reținut că în lipsa unei intervenții legislative prin care să se extindă competența instanței în evaluarea cazurilor de contestație în anulare, în ipoteza succesiunii de legi penale în timp, față de scopul urmărit prin intermediul căii extraordinare de atac de înlăturare a erorilor de procedură, de lege lata instanța nu poate schimba legea penală substanțială reținută cu autoritate de lucru judecat ca fiind mai favorabilă la momentul analizei admisibilității în principiu ori al soluționării fondului contestației în anulare. S-a avut în vedere că evaluarea instanței de apel atât cu privire la existența și tipicitatea faptei, cât și cu privire la legea penală mai favorabilă a produs efecte imediate și a intrat în autoritatea de lucru judecat, chiar dacă ulterior rămănerii definitive a hotărârii au survenit modificări legislative sau jurisprudențiale care sunt natură să învedereze caracterul eronat al analizei. În continuare, s-a arătat că în cazul în care instanța de apel ar fi reținut ca lege penală mai favorabilă legea nouă, contestațiile în anulare formulate ar fi fost admisibile în principiu, față de incidența art. 155 Cod penal.

În ceea ce privește opinia completului de judecată, Curtea reține că pentru dezlegarea chestiunii de drept invocată trebuie să se țină seama, în primul rând, de natura juridică a contestației în anulare, care este o cale extraordinară de atac ce poate fi exercitată *în cazurile strict și limitativ prevăzute de lege*, în scopul anulării unei hotărâri definitive pronunțate cu încălcarea normelor procesual penale, fiind o cale de atac de *retractare*, instanța care a pronunțat hotărârea cu încălcarea legii anulând hotărârea în scopul înlăturării *erorilor de procedură (error in procedendo)*.

În aceste condiții, în cazul în care instanța de apel a analizat *toate* legile penale succesive și a identificat legea penală mai favorabilă, ca fiind legea veche, stabilirea acesteia nu poate face obiect de cenzură în calea extraordinară de atac a contestației în anulare întrucât o interpretare contrară ar însemna transformarea contestației în anulare, ca și cale extraordinară de atac, într-un apel deghizat, permițându-se, contrar legii, pronunțarea unei soluții diametral opuse, exclusiv pe baza unei interpretări diferite date acelorași elemente avute în vedere de instanța de apel, de către judecători din cadrul aceleiași instanțe. Or, o nouă analiză a fondului cauzei poate fi dispusă, exclusiv, în ipoteza în care în cadrul contestației în anulare apar elemente noi circumscrise unei erori de procedură a instanței de apel, pornindu-se, în mod obligatoriu, de la principiul prezumției legalității hotărârii judecătorești.

Ca atare, orice aspect care a fost pus în discuția părților de către instanța de apel și cu privire la care s-a pronunțat definitiv constituie o chestiune care intră în puterea lucrului judecat, neputând fi invocată ca și caz de contestație în anulare.

În aceste condiții, se pune întrebarea dacă omisiunea instanței, în ciclul procesual ordinar, de a avea în vedere și de a analiza una dintre legile succesive care determină incidența unei cauze de încetare a procesului penal constituie o eroare de procedură, potrivit art. 426 lit. b din Codul de procedură penală, sau dacă aceasta reprezintă o eroare de judecată, iar stabilirea legii penale mai favorabile nu poate face obiect de cenzură în calea extraordinară de atac a contestației în anulare întrucât nu se încadrează în niciunul dintre cazurile expres și limitativ prevăzute de dispozițiile art. 426 din Codul de procedură penală.

Astfel cum s-a menționat mai sus, chestiunea de drept invocată este generată de împrejurarea că pe rolul instanțelor de judecată au fost înregistrate mai multe contestații în anulare întemeiate pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal, respectiv împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale potrivit dispozițiilor art. 154 din Codul penal.

Aceste contestații în anulare determină în realitate analizarea/reanalizarea legii penale mai favorabile aplicabile în cauză, având în vedere că se solicită, în esență, aplicarea unei legi penale în vigoare în perioada 26.06.2018-30.05.2022 (contestatorii apreciind că legea în vigoare ulterior deciziei nr. 297/2018 a Curții Constituționale a României este mai favorabilă în ceea ce privește dispozițiile art. 155 alin. 1 din Codul penal, având în vedere că prin decizia nr. 358/2022, Curtea Constituțională a reținut că Decizia nr.297 din 26 aprilie 2018 este o decizie simplă/extremă, astfel că în absența intervenției active a legiuitorului, obligatorie potrivit art.147 din Constituție, pe perioada cuprinsă între data publicării respectivei decizii și până la intrarea în vigoare a unui act normativ care să clarifice norma, prin reglementarea expresă a cazurilor apte să întrerupă cursul

termenului prescripției răspunderii penale, fondul activ al legislației nu conține vreun caz care să permită întreruperea cursului prescripției răspunderii penale).

Prin urmare, chestiunea de drept prezintă relevanță nu doar în cazul condamnărilor dispuse în baza Codului penal din 1969, ci și în ce privește condamnărilor dispuse în baza Codului penal în vigoare, având în vedere că în acest din urmă caz pot fi comparate cel puțin două legi penale succesive, respectiv dispozițiile art. 155 alin. 1 din Codul penal în vigoare în perioada 1.02.2014-26.06.2018, până la data publicării deciziei Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018, și dispozițiile art. 155 alin. 1 din Codul penal în vigoare în perioada cuprinsă între data publicării respectivei decizii și până la data intrării în vigoare a Ordonanței de Urgență nr. 71 din 30 mai 2022 pentru modificarea art. 155 alin. (1) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal.

Curtea apreciază că pot fi identificate argumente pertinente în sprijinul ambelor orientări, astfel că punctul de vedere exprimat de completul de judecată este unul rezervat. Pe de o parte, omisiunea instanței, care pronunțat o hotărâre definitivă de condamnare, de avea în vedere una dintre legile succesive care determină incidența unei cauze de încetare a procesului penal poate constitui o eroare de procedură, adică o nepronunțare imputabilă instanței care, prejudiciind interesele legitime ale părții, îi dă dreptul să formuleze contestație în anulare. Pe de altă parte, Curtea reține că această cale extraordinară de atac poate fi exercitată în cazurile strict și limitativ prevăzute de lege, iar legiuitorul nu a reglementat un astfel de caz de contestație în anulare, în ipoteza succesiunii de legi penale în timp. Totodată, aplicarea legii mai favorabile potrivit art. 5 din Codul penal reprezintă un proces complex, instanța care realizează această analiză având în vedere mai multe criterii în analizarea legilor penale succesive, respectiv: condițiile de incriminare, cerințele privind tragerea la răspundere penală, condițiile de sancționare și consecințele condamnării, astfel că reanalizarea legii penale mai favorabile poate echivala cu o nouă rejudecare a cauzei.

2. Cu privire la a doua chestiune de drept invocată, referitoare la posibilitatea instanței care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, să reanalizeze prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a analizat incidența acestei cauze de încetare în raport de împlinirea termenului de prescripție specială, însă a omis să aibă în vedere natura simplă/extremă a Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, respectiv inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada 26.06.2018-30.05.2022, Curtea reține următoarele:

Prin Decizia nr. 10/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a statuat că, *"în interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b din Codul de procedură penală, instanța care soluționează contestația în anulare nu poate reanaliza o cauză de încetare a procesului penal, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența cauzei de încetare a procesului penal"*.

În considerentele deciziei menționate, instanța supremă a arătat, cu referire la cazul de contestație în anulare prevăzut de art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală că acesta *"se întemeiază exclusiv pe modul viciat al instanței de apel de a judeca și nu pe modul în care aceasta a examinat și motivat neincidența cazului de încetare a procesului penal. Numai în situația în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra cauzei de încetare a procesului penal - pentru care existau la dosar probele necesare care conduceau la soluția de încetare a procesului penal - se poate constata o eroare de procedură, adică o nepronunțare imputabilă instanței care, prejudiciind interesele legitime ale părții, îi dă dreptul să formuleze contestație în anulare"*.

Totodată, *"rezultă cu claritate că poate fi introdusă contestație în anulare doar pentru încălcări ale legii de procedură, iar când aceasta este întemeiată pe prevederile art. 426 lit. b din Codul de procedură penală, doar atunci când instanța a pronunțat o soluție de condamnare, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal"*.

A interpreta altfel acest caz de contestație în anulare ar însemna transformarea contestației în anulare, ca și cale extraordinară de atac, într-un apel deghezizat, permițându-se, contrar legii, pronunțarea unei soluții diametral opuse, exclusiv pe baza unei interpretări diferite date aceluiași elemente avute în vedere de instanța de apel, de către judecători din cadrul aceleiași instanțe.

O nouă analiză a fondului cauzei poate fi dispusă, exclusiv, în ipoteza în care în cadrul contestației în anulare apar elemente noi circumscrise unei erori de procedură a instanței de apel, pornindu-se, în mod obligatoriu, de la principiul prezumției legalității hotărârilor judecătorești.

Ca atare, orice aspect care a fost pus în discuția părților de către instanța de apel și cu privire la care s-a pronunțat definitiv constituie o chestiune care intră în puterea lucrului judecat, nepulând fi invocată ca și caz de contestație în anulare.

O interpretare contrară a textului de lege (...) ar schimba natura juridică a contestației în anulare dintr-o cale extraordinară de atac într-o cale ordinară de atac, adică în exercitarea unui nou control judiciar asupra fondului cauzei, prin posibilitatea reexaminării legalității și temeiniciei soluției instanței de apel care, pe baza probelor de la dosar, a examinat și motivat lipsa incidenței cauzei de încetare a procesului penal".

În continuare, s-a arătat că această concluzie derivă, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și din aceea că unul dintre principiile fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității juridice care impune, inter alia, ca , atunci când instanțele au pronunțat o soluție definitivă, soluția lor să nu poată fi repusă în discuție(...) cu unicul scop de a obține o reexaminare a situației de fapt. „Jurisprudența instanței de contencios european a statuat că revizuirea nu ar trebui tratată ca un apel deghizat, iar simpla posibilitate de a exista două puncte de vedere asupra aceleiași situații nu este un temei suficient pentru a constitui premisa unei rejudecări a aceleiași cauze (Cauza Urbanovici c. României, Cauza Mitrea c. României, Cauza Riabikh c. Rusiei).

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, în mod constant, că revizuirea unei hotărâri irevocabile poate interveni numai pentru un "defect fundamental", care a devenit cunoscut numai după terminarea procesului, iar atunci când este/devine cunoscut în cursul procesului, părțile au la îndemână căile ordinare de atac (Cauza Popescu Stanca contra României). Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că reprezintă "defect fundamental", care justifică revizuirea unei hotărâri intrată în puterea lucrului judecat, numai "circumstanțele nou descoperite", iar nu "circumstanțele noi". Circumstanțele care au legătură cu cazul și care au existat anterior în cursul procesului și nu fuseseră dezvăluite judecătorului, devenind cunoscute numai după terminarea procesului, sunt "nou descoperite", în timp ce circumstanțele care privesc cazul, dar au luat naștere după proces, sunt "noi".

Având în vedere aceste considerente, apreciate ca fiind relevante, obligatorii potrivit dispozițiilor imperative ale art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală, Curtea reține că se impune a se stabili dacă omisiunea instanței de apel de a avea în vedere natura simplă/extremă a Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, respectiv inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada 26.06.2018-30.05.2022, constituie un element nou descoperit, circumscris unei erori de procedură a instanței de apel, în condițiile în care instanța a dezbătut și analizat existența unei cauze de încetare a procesului penal, luând în considerare caracterul interpretativ al Deciziei nr. 297/2018, reținând că aceasta nu este incidentă întrucât nu era împlinit termenul de prescripție specială a răspunderii penale.

În urma consultării practicii judiciare s-a constatat că punctele de vedere nu sunt unitare în ceea ce privește contestațiile în anulare (întemeiate pe aceste decizii ale Curții Constituționale) formulate împotriva hotărârilor penale definitive prin care s-a analizat cauza de încetare referitoare la împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale, fiind identificate două orientări:

Într-o primă orientare, s-a considerat că în ipoteza în care cauza prezumată de încetare a procesului penal a făcut obiectul unei evaluări nemijlocite a instanței, care a statuat neechivoc asupra inaplicabilității sale și a dispus condamnarea inculpatului, hotărârea se bucură pe deplin de autoritate de lucru judecat, iar argumentele instanței nu mai pot fi repuse în discuție.

În argumentarea acestei orientări s-a avut în vedere că în aceste cazuri contestarea hotărârii nu tinde la înlăturarea unui viciu de procedură derivat din omisiunea de a examina incidența unui impediment procedural, ci la reevaluarea în substanță a fundamentului faptic și juridic al soluției în sine(error in iudicando), pe calea unui apel deghizat.

Or, conform principiului securității raporturilor juridice niciuna dintre părți nu este abilitată să solicite reexaminarea unei hotărâri definitive cu unicul scop de a obține o reanalizare a cauzei și o nouă hotărâre în privința sa.

În continuare, s-a reținut că existența unei practici constante, unitare în materie, nu poate fi ignorată raportat la calificarea drept eroare de procedură a omisiunii instanței de a se pronunța cu privire la potențiala incidență a prescripției generale ca urmare a aplicării drept lege penală mai favorabilă a dispozițiilor art. 155 alin. 1 din Codul penal în forma în vigoare ulterior deciziei Curții Constituționale nr. 297/26 aprilie 2018. Astfel, s-a reținut că omisiunea instanței de a se pronunța asupra prescripției generale, în contextul unei practici unitare cu privire la dispozițiile art. 155 alin. 1 din Codul penal nu este generată de o eroare de procedură, adică o nepronunțare care, prejudiciind interesele legitime ale părții, îi dă dreptul să formuleze contestație în anulare, ci de faptul că atât părțile cât și organul judiciar nu au mai considerat necesar a se analiza această problemă de drept ce primise o dezlegare unitară în practică și în doctrină (încheierea din 28.06.2022 a Curții de Apel București, pronunțată în dosarul nr. 4334/2/2022, a se vedea opinia majoritară).

În cea de-a doua orientare, s-a reținut că omisiunea instanței de a avea în vedere inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada 26.06.2018-30.05.2022 reprezintă o eroare de procedură, în sensul art. 426 lit. b din Codul de procedură penală.

În argumentarea acestei orientări s-au expus considerentele Deciziei nr. 10/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penal și s-a reținut că omisiunea instanței de apel de a pune în discuția părților, de a analiza și de a se pronunța asupra unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție, cu consecința împlinirii termenului de prescripție, a înlăturării răspunderii penale și a împiedicării exercitării acțiunii penale împotriva inculpatului constituie o eroare de procedură și nu o eroare de judecată. (încheierea din 28.06.2022 a Curții de Apel București, pronunțată în dosarul nr. 4334/2/2022, a se vedea opinia minoritară).

În ceea ce privește punctul de vedere al instanței, Curtea apreciază ca fiind întemeiate argumentele aduse în sprijinul primei orientări. Suplimentar considerentelor expuse mai sus, Curtea reține ca fiind relevantă în prezenta cauză și decizia Curții Constituționale a României nr. 453 din 24 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1190 din 7 decembrie 2020, prin care s-a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată și s-a constatat că dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată acestora prin Decizia nr. 10 din 29 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

În considerentele deciziei menționate anterior, Curtea Constituțională a reținut că odată ce instanța a analizat cauza de încetare a procesului penal, la cerere sau din oficiu, și a apreciat că aceasta nu este incidentă, pronunțând o hotărâre de condamnare ce a dobândit autoritate de lucru judecat, contestația în anulare întemeiată pe art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală nu mai poate fi admisă. De asemenea, Curtea a reținut că, spre deosebire de ipoteza anterior invocată, omisiunea instanței de a se pronunța cu privire la incidența unei cauze de încetare a procesului penal reprezintă o eroare de procedură, în acest caz instanța neanalizând aspectele ce ar putea determina o soluție de încetare a procesului penal. Așa fiind, Curtea a constatat că invocarea de către persoana condamnată a unei cauze de încetare a procesului penal, care ar fi existat la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive de condamnare și asupra căreia instanța de apel s-a pronunțat - și nu doar a incidenței în cauza în care persoana a fost condamnată a unei cauze de încetare a procesului penal asupra căreia instanța de apel a omis să se pronunțe - presupune o critică a raționamentului judiciar făcut de instanța de apel cu privire la cauza de încetare a procesului penal invocată de persoana condamnată, cauză analizată cu prilejul soluționării apelului, și, implicit, o reevaluare a fondului cauzei, prin invocarea unei căi extraordinare de atac, ceea ce ar transforma contestația în anulare într-un apel deghizat.

Având în vedere diferențele dintre calea extraordinară de atac a contestației în anulare și cea a recursului în casație, Curtea a reținut că o asemenea eroare juridică (constând în faptul că instanța s-a pronunțat greșit cu privire la lipsa incidenței unei cauze de încetare a procesului penal) ar putea fi îndreptată, eventual, pe calea recursului în casație, aceasta fiind calea de atac reglementată de legiuitor în scopul îndreptării erorilor de drept comise cu prilejul judecării

apelului. Spre deosebire de aceasta, incidența unei cauze de încetare a procesului penal asupra căreia instanța de apel a omis să se pronunțe va fi invocată pe calea contestației în anulare, care are ca scop îndreptarea unor erori de procedură care nu au putut fi înlăturate pe calea apelului.

Curtea a observat însă că ipoteza invocată de autoarea excepției de neconstituționalitate nu se regăsește, în prezent, printre cazurile în care poate fi invocat recursul în casație, întrucât art. 438 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură penală vizează, în mod expres, doar ipoteza dispunerii în mod greșit a încetării procesului penal, nu și soluția simetrică a greșitei nedispunerii a încetării procesului penal. În aceste condiții, Curtea a reținut că reglementarea acestei din urmă soluții ar putea constitui obiectul unei viitoare intervenții legislative a Parlamentului asupra prevederilor art. 438 din Codul de procedură penală sau ar putea face obiectul unei viitoare analize de constituționalitate a dispozițiilor legale anterior menționate.

Prin urmare, Curtea a constatat că omisiunea instanței de a se pronunța asupra unei cauze de încetare a procesului penal poate face obiectul căii extraordinare de atac a contestației în anulare, prevăzută la art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, pe când soluția greșitei nedispunerii a încetării procesului penal, în situația în care instanța, în mod eronat, a constatat lipsa incidenței unei cauze de încetare a procesului penal, nu face obiectul de reglementare al textului criticat. Cu toate acestea, având în vedere natura instituției recursului în casație, greșita pronunțare a instanței cu privire la lipsa incidenței unei cauze de încetare a procesului penal este necesar a fi reglementată la art. 438 din Codul de procedură penală.

Față de considerentele expuse mai sus, Curtea, în baza art. 476 alin. 1 raportat la art. 475 din Codul de procedură penală, va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Dispozițiile art. 426 lit. b și art. 431 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează contestația în anulare are competența, în etapa admisibilității în principiu, să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport de o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză?

2. În aplicarea dispozițiilor art. 426 lit. b din Codul de procedură penală, astfel cum au fost interpretate prin decizia nr. 10/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a analizat incidența acestei cauze de încetare în raport de împlinirea termenului de prescripție specială, însă a omis să aibă în vedere natura simplă/extremă a Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, respectiv inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada 26.06.2018-30.05.2022?

În baza art. 476 alin. 2 din Codul de procedură penală va dispune suspendarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept invocate.

În ceea ce privește cererea de suspendare a executării sentinței penale nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală nr. ____ din data de ____ a ____, formulată de contestatorul ____, Curtea reține următoarele:

Prin cererea formulată oral la acest termen de judecată contestatorul ____ a solicitat suspendarea executării sentinței penale nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală nr. ____ din data de ____ a ____, până la soluționarea contestației în anulare.

În susținerea cererii, contestatorul a indicat considerente similare cu cele invocate în cuprinsul primei cereri de suspendare formulate în cauză, cerere respinsă de către instanță la data de 14.07.2022, pentru considerentele expuse pe larg în cuprinsul acelei încheieri.

Curtea reține că respingerea unei prime cereri de suspendare a executării pedepsei nu constituie, în principiu, un impediment pentru formularea unei noi cereri și obținerea suspendării executării hotărârii până la soluționarea contestației în anulare. Cu toate acestea, cererea de suspendare a executării hotărârii a cărei anulare se solicită este inadmisibilă în cazul în care partea invocă aceleași motive întrucât formularea unei noi cereri de suspendare nu trebuie să reprezinte o

veritabilă cale de atac formulată împotriva soluției dispusă în prima cerere, o astfel de cale de atac nefiind prevăzută de legiuitor. Astfel, încheierea prin care se dispune cu privire la suspendarea executării potrivit dispozițiilor art. 430 din Codul de procedură penală beneficiază de o autoritate de lucru judecat provizorie față de o altă cerere de suspendare formulată de aceeași parte, în temeiul aceleiași cauze și cu același obiect, în cazul în care nu s-au modificat împrejurările care au determinat adoptarea soluției.

În consecință, luând în considerare faptul că în cauză nu s-au modificat împrejurările care au determinat adoptarea soluției și nu au fost invocate temeiuri noi în susținerea cererii de suspendare a executării hotărârii, Curtea va respinge cererea formulată de condamnatul ____ având ca obiect suspendarea executării sentinței penale nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală nr. ____ din data de ____ a ____, ca inadmisibilă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E:**

În baza art. 430 Codul de procedură penală, respinge cererea de suspendare a executării sentinței penale nr. ____ a ____, definitivă prin decizia penală nr. ____ din data de ____ a ____, ca inadmisibilă.

În baza art. 476 alin. 1 raportat la art. 475 din Codul de procedură penală, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. Dispozițiile art. 426 lit. b și art. 431 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează contestația în anulare are competența, în etapa admisibilității în principiu, să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport de o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză?

2. În aplicarea dispozițiilor art. 426 lit. b din Codul de procedură penală, astfel cum au fost interpretate prin decizia nr. 10/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a analizat incidența acestei cauze de încetare în raport de împlinirea termenului de prescripție specială, însă a omis să aibă în vedere natura simplă/extremă a Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, respectiv inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada 26.06.2018-30.05.2022?

În baza art. 476 alin. 2 din Codul de procedură penală dispune suspendarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept invocate.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi, 26.07.2022.

Președinte,

Judecător,

Grefier,

Red.

Dact.

2 ex.